

ærede Minister sagde nu som før, at han ansaae 20 β om Dagen for tilstrækkeligt, og han støtter sig ikke her paa sin egen Overbeviisning, men paa sagkyndige Mænds Erklæring; sagkyndige Mænd have erklæret for ham, at 20 β ere tilstrækkelige til et tarveligt Underhold, og Tarvelighed er i den høitærede Ministers Dine en ganske nødvendig Betingelse for en Soldat, idetmindste for en menig Soldat — for Officererne derimod lader det ikke til, at den høitærede Minister anseer Tarvelighed for absolut nødvendig, siden han med saa stor Over har stillet Forslag om at aflægge dem paa en rundelig og anstændig Maade. Den høitærede Minister er nu mere krigskyndig end jeg, han maa jo derfor have bedre Kendskab til, hvor vidt Tarveligheden skal naae op i Geledderne. Smidlertid har det dog overrasket mig, at han saa bestemt udtalte den Tanke, at det kun for de Menige skulde være rigtigt at leve et tarveligt Liv. Nu er det min Overbeviisning, at selv om det ærede Thing maatte vedtage det Forslag, som jeg har stillet om at forhøje Lønningen til 28 β , skal ingen Mand for denne Løn komme til at leve overdaadigt; jeg er sikker paa, at den høitærede Minister, selv med de 28 β , til enhver Tid vil kunne faae en kampdygtig Hær, naar den forøvrigt bliver bestryet, saaledes som vi tør haabe, at den vil blive det; Lønningen skal i hvert Tilfælde ikke ødelægge den. Der var ogsaa den interessante Omstændighed ved den høitærede Ministers Foredrag, at imedens han saa særdeles stærkt udhævede, at det var nødvendigt for Armeen at være vænnet til Tarvelighed, og at alle Armeer, som have ubrettet Noget, have udmærket sig ved Tarvelighed, gjorde han samtidigt opmærksom paa, at det var en lykkelig Omstændighed, at de $\frac{9}{10}$ af den værnepligtige Befolkning selv havde Midler til at flyde Noget til til deres Underhold; men det maa jo, siden Tarvelighed er saa nødvendig for den Menige, være en ulykkelig Omstændighed, naar de nu ere i det Tilfælde at kunne forbedre deres Underhold, saa at endog saa de $\frac{9}{10}$ ville kunne blive saaledes forvante og ukampdygtige, som Soldaterne ville blive, hvis de erholde de 24 β , som det vedtoges ved 2den Behandling, og det maa da være i endnu høiere Grad

ulykkeligt, at endog saa 9 af 10 ville kunne faae en endnu bedre Forpleining, end der vil kunne gives dem for 24 β . Den høitærede Minister gjorde tillige opmærksom paa, at saaledes som Forholdene fremtidigt ville blive ordnede, er det sandsynligt, at der vil komme forholdsvis flere end tidligere, som ikke vilde være i det lykkelige Tilfælde, at de kunne flyde til af egne Midler til deres Underhold, navnlig vil der komme saadanne Værnepligtige fra Kjøbstædernes Almue, og man kan vel tilspøie, fra Kjøbenhavns Almue. Men dette maa jo netop være en ny Grund, en forsøgt Grund, til at give en høiere Lønning. Nu siger den høitærede Minister, at, hvis man vilde følge ham, saa vilde han senere stille et Forslag om, at der bevilgedes ham en rund Sum, som han kunde uddele til den $\frac{1}{10}$ af de Værnepligtige, som ikke vare saa lykkelige, at de kunde flyde til af egne Midler; den høitærede Minister vilde altsaa give dem Midler til, at de kunde ødelægge den Tarvelighed, som de netop kunde faae grundlagt ved de 20 β . Hvor kan dog den høitærede Minister vente, at man da skal gaae ind paa at bevilge ham en Sum til et saadant Formaal. En anden Grund til ikke at bevilge Pengene i denne Form er den, at det vilde blive en ligefrem Fattighjælp, som den høitærede Minister kom til at udstrøpe til Soldaterne. Det kan fra et almindeligt Standpunkt ikke ønskes, at Soldaterne skulle have, hvad der er aldeles nødvendigt for deres Livsophold, som en Almisse. Men det, som er det vigtigste ved den hele Sag, er, at den høitærede Minister gav Udfigt til, at han vil forlange en saadan Bevilling, forsaavidt hans Sagkyndige maatte ansee det for nødvendigt, og jeg skal tilspøie, at den høitærede Minister bemærkede, at disse sagkyndige Officerer vare meest interesserede i, at Soldaterne bleve forpleiede paa en ordentlig Maade. Dette kan jeg ikke indrømme; den hele Befolkning er interesseret i, at Soldaterne blive forpleiede paa en saadan Maade, som maa anses for nødvendig og passende. Hvorvidt man vil gaae i sine Forbringer i den Henseende, er jo naturligvis noget meget vagt; men naar jeg har talt om, at man skal sætte Maalestoffet omtrent ved en Sammenligning med, hvad man byder en Arbejdsmand, er Meningen paa ingen Maade